

"הדאי נפשי"

גליון מס' 49

תזריע מצורע תשפ"ו

השיעור השבועי סהרב החיד"א אברהם שליט"א

השיעור נמסר באור לכג' ניסן ה'תשפ"ו במושב בן זכאי

הקדושה, מכין כל מיני שאלות כאלה קנטרניות ושואל את רבי עקיבא ברבים, כדי לבייש אותו עם שאלות קשות שאין עליהן תשובה (לכאורה), וכל פעם רבי עקיבא היה מוציא אותו קטן כמו ג'וק, כי היה עונה לו כמה תשובות שהוא באמת היה מתבייש מאוד.

הוציא אותו יתוש קטן

יום אחד הוא הכין שאלות גדולות והיה בטוח "עכשיו רבי עקיבא הולך להתבייש מאוד, כי אין לו תשובות עליהן!". בא רבי עקיבא, שמע את השאלות, היו שם איזה אלפיים איש שהרשע הזה הביא כדי לבזות את רבי עקיבא בפני כולם, רבי עקיבא נתן כמה תשובות והוציא אותו יתוש קטן, התבייש, בא הביתה כשכולו מבויש. שאלה אותו אשתו: "מה קרה? למה אתה ככה בצער? למה ככה אתה מבויש?", אמר לה: "מה אני אגיד לך, רבי עקיבא מבייש אותי ככה, ביזה אותי בזה שהשפיל אותי, שענה תשובות לשאלות והוציא אותי כמו ג'וק".

לראות את רבי עקיבא יורק

אמרה לו: "אני אבייש אותך, אני אחטיא אותך. איך אני אכשיל אותך? עכשיו אני אבוא אצלו בצורה לא צנועה (ח"ו) אני אגרור אותך שינסה להתעסק איתי, ואז אני אפרסם את זה ברבים "הנה, תראו מה רבי עקיבא עשה, וזו תהיה בשבילו שיא ההשפלה!" באה לשם (לרבי עקיבא) כאילו רצתה לשאול איזו שאלה, והתחילה להתנהג בצורה לא צנועה. רבי עקיבא היה קודש קודשים, הוא עשה שלושה דברים: ירק, בכה, וצחק. לראות את רבי עקיבא בוכה, תנא קדוש, זה לא פשוט. לראות את רבי עקיבא יורק, זה גם לא פשוט, זה לא סתם מישהו שעושה את זה.. לראות את רבי עקיבא צוחק, זאת אומרת שיש בזה משהו, אז היא הבינה שזה לא דברים פשוטים, שעשתה שטות בכלל שהיא באה ושהצחק והבכי גם קשורים אליה.

אולי אנשים רואים פה 'יופי'

אמרה לו: "תגיד לי כבודו, למה בכית? למה צחקת? למה ירקת?", אמר לה: "שני דברים אני אגיד לך, השלישי אני לא אגיד לך".

"למה ירקת? (הר"ן כותב שהיא היתה יפת תואר ביותר - היתה מאוד נאה) תשמעי, אולי אנשים רואים פה 'יופי', אבל אני ראיתי מול העיניים את הטיפה הסרוחה שמשם נבראת, ובאמת נגעלתי, אז ירקתי".

"ולמה בכית?" ענה לה תשובה סותרת לכאורה, אמר לה: "על היופי הזה שיום אחד יבלה בעפר, והעולם יאבד את היופי הזה", אז לכאורה זה סותר - או שיש פה יופי או טיפה סרוחה.

ברשות רבי אפי [עובדיה] אלעזיז (היקר) בעל האכסניה. איזו התרגשות גדולה וקדושה, ואיזו שמחה גדולה שאפשר לקבל פני שכינה במקום הקדוש הזה, עם אחיי הצדיקים, אנשי בן זכאי האהובים ואגפיה, יבנה ואגפיה שאין כמוהם בעולם. [ברשות] רבי אבי. [ברשות] רבי יוסי ביטן היקר, [ברשות] כל גדולי הדור. [ברשות] רבי חיים גואטה. דור דור ודורשיו. [ברשות] כל הצדיקים שלנו.¹

ימי ספירת העומר

'לנהוג כבוד זה בזה'

שמעתי מאבא עט"ר הרב יורם (שמביא בשם הקדמונים תלמידי הבעל שם טוב), שדיבר בעניין תלמידי רבי עקיבא, עד כמה חשוב העניין של 'לנהוג כבוד זה בזה', זה דבר גדול. איך יתכן שגדולי עולם כאלה כמו תלמידי רבי עקיבא, לא נהגו כבוד זה בזה?² יש את העניין שלא קיבלו תוכחה ועוד כמה טעמים נשגבים, ובתוך זה מביא אבא עט"ר בשם ה'באתי לארמוני' דבר מאוד מעניין.

ישיבה של 24,000 תלמידים

הגמרא אומרת (נדרים, נעמוד א) על התנא הקדוש רבי עקיבא שהוא התעשר משישה דברים; רבי עקיבא, בתחילתו היה אדם עני בכסף, ולימים שנעשה גדול בתורה ובזיכוי הרבים, ה' יתברך העשיר אותו גם כלכלית. היתה לו ישיבה של 24,000 תלמידים. יש אומרים 24,000 'זוגות' תלמידים (יבמות, סב עמוד ב) אז בן פורת יוסף, ידיו רב לו, ה' העשיר אותו ונתן לו שפע גדול.

מוציא אותו קטן כמו ג'וק

אחד המקומות שהגמרא שם אומרת: אשת טוֹרְנוֹסְרוֹפּוֹס הרשע. מי זה? כותב שם הר"ן, אדון אחד ושמו רופוס - הוא היה גוי, רשע מרושע, הטוֹרְנוֹסְרוֹפּוֹס הזה היה שונא ישראל (כמו החמור ההוא באיראן שהרגו אותו) היה כל פעם מדבר לא יפה על עם ישראל, כל פעם היה מכין כל מיני שאלות, הוא היה כזה פילוסוף, חוקר הרבה סביב התורה

¹ לעילוי נשמת התינוק הקדוש ליאנו אליהו בן אניס כהן, רוח ה' תניחנו בגן עדן, אמן. לעילוי נשמת החמות היקרה והצדקת שולה שולמית בת רחל, רוח ה' תניחם בגן עדן, ותזכו השנה לראות בתחיית שניהם, אמן.

להצלחת משפחת כהן היקרים והאהובים שלנו, וכל הציבור הקדוש, יתן לכם ה' חיים ארוכים וטובים, אמן, כן יהי רצון.

² יש דעה שאומרת שתלמיד אחד מתלמידי רבי עקיבא שהיה בין התלמידים הראשונים, ניצל - רבי שמעון בר יוחאי, עמוד העולם. לא כל תלמידי רבי עקיבא היו כמו רבי שמעון בר יוחאי, עשרה אחוזים מרבי שמעון, ויכול להיות, אולי חמשה אחוזים, אנוחנו לא יודעים מה זה אחוז אחד מרבי שמעון!

בסוף את תתחנני איתי

"ולמה צחקתי? אני לא אניגיד לך". הפצירה בו והפצירה בו, אמר לה: "טוב, אני אניגיד לך. למה באת לפה, את באת לפה כדי להכשיל אותי, וב'ה' ה' לא נתן לך, אבל מה שאני רואה זה שבעוד כמה ימים בעלך הרשע הזה, טוֹרְנוֹסְרוֹפוֹס, עומד למות, ואז אני רואה שאת תתגיירי, ומה אני אעשה, ה' רוצה שאני אתחתן איתך, אם זה היה תלוי בי, הייתי מוצא משהו יותר טוב, איזו מישהי מ'בית יעקב', מה אני יכול לעשות, כחלק מהתיקון שלי, ה' רוצה שאני אתחתן איתך. אז עוד כמה זמן את תתביישי בעצמך שבאת להכשיל אותי ובסוף את תתחנני איתי". היא היתה המומה מהדברים הללו.

באמת, מת טוֹרְנוֹסְרוֹפוֹס הרשע, הלכה זאת והתגיירה כהלכה. ורבי עקיבא, אחרי שהתגיירה, התחתן איתה, ואומר הר"ן שהביאה לו ממון הרבה, וזה אחד המקומות מהם התעשר רבי עקיבא זיע"א.

אשתו של ערפאת התגיירה

המפרשים שואלים את השאלה שעוברת לכל אחד עכשיו בראש: **מפני מה רבי עקיבא התחתן איתה?** אז מה אם היא התגיירה. תתארו לכם שעכשיו יגידו "אשתו של ערפאת התגיירה וגדול הדור התחתן איתה".." זאת שאלה גדולה.

גלגול של זמרי בן סלוא

אומר אבא עט"ר בשם **תלמידי הבעל שם טוב** דבר מתוך מדבש: **הרמ"ע מפאנו** (רבי מנחם עזריה מפאנו) כותב שרבי עקיבא היה גלגול של **זמרי בן סלוא** - נשיא 'שבט שמעון', ואשת טוֹרְנוֹסְרוֹפוֹס הייתה גלגול של **כַּזְבִּי** בת צור נשיא מִדְיָן. רבי עקיבא, בגלגול הקודם שלו נהרגו בסיפור הזה 24,000 אנשים, ורש"י כותב שכולם היו מ'שבט שמעון', השבט שלו - נשיא שבט שמעון. איך יודעים את זה, התורה לא אמרה מאיזה שבט! רש"י כותב שאם נראה את מספר השבטים לפני ואחרי, כולם עלו (התרחבו) והיחיד שהתמעט כל-כך הרבה זה שמעון. אז רואים מכאן שהם היו כולם מ'שבט שמעון'.

לא יכולים לראות את המעלות

אומר רבי עקיבא, בגלגול הקודם שלי נהרגו 24,000 בגלל העניין של השיטים, זמרי בן סלוא. עכשיו אני מתקן את זה, יש לי 24,000 תלמידים כנגד 24,000 ההם, שמה קרה איתם? לא נהגו כבוד זה בזה. למה לא נהגו, הם היו קדושי עליון! **אומרים חז"ל הקדושים**, כיון שהם הצליחו בגודל מעלתם לראות כל אחד ואחד על המצח של השני באיזו אישה מנשות מִדְיָן הוא חטא בגלגול הקודם, יגיד לך "איך אני אכבד אותך, נכון, היום הוא אדם גדול, אבל תסתכל במצח שלו, הוא חטא ב'פוסטמה' הזאת, אז למה שאני אכבד אותך?", ולכן לא נהגו כבוד. אז למה ה' הצטער, יכול להיות שזה בצדק שלא נהגו כבוד?! **אומר אבא עט"ר**: יש להם כזו ראייה גדולה שהם יכולים לראות על כל אחד מהם פגם בגלגול הקודם, ולא יכולים לראות את המעלות של כל אחד אחד?! בגלל זה ה' הצטער מזה. ולכן רבי עקיבא שהיה גלגול של זמרי בן סלוא נשיא 'שבט שמעון', כל מה שהוא עבר, הוא קיבל את זה באהבה גדולה, כי הוא ידע שזה קשור לנשמה הקדושה שלו.

"אוי לך שאתה לא כר!"

אומר אבא עט"ר הרב יורם בשם הרמ"ע מפאנו, לפי זה נבין עוד משהו מעניין בגמרא: **הגמרא אומרת** (ירושלמי פ"ח ה"ח) **שנחום איש גמזו**, ידיו היו קטועות, רגליו גם היו קטועות, עיניו הקדושות והטהורות היו סומות וכל גופו הטהור היה מלא בפצעים. **רבי עקיבא** היה תלמיד שלו, הוא בא לבקר אותו, מסכן, הוא רואה ככה את הרב שלו בצער כזה, היה בוכה ואמר לו: "רבינו, אוי לי שראיתיך בכך, אוי ואבוי". אמר לו נחום איש גמזו תגובה מאוד קשה: "אוי לך שאתה לא כר!".

"למה אתה אומר ככה?"

הרבה מפרשים היו תמהים להבין את זה, אחד שנשברה לו

היד ואתה אומר לו: "אוי ואבוי, שתהיה לך רפואה שלימה", "בקרוב אצלך גם, בעזרת ה' שתישבר לך גם היד.. הרגל..", "ה' ישמור! מה זה, אני איחלתי לך 'רפואה שלימה', למה אתה אומר ככה?".

"מגיע לוי!"

אומר אבא עט"ר שלפי זה הכל מובן, ולמה? **הגמרא אומרת** שלנחום איש גמזו היתה אמירה מאוד מעניינת: כל מה שהיה עובר עליו, היה אומר 'כל מה שעושה ה' - הכל לטובה', כל חכמי ישראל ידעו את זה, אבל המושג הזה נדבק ע"ש נחום איש גמזו. **אומר הרמ"ע מפאנו**, נחום איש גמזו היה גלגול של לוט, כתוב על לוט (בראשית יט, לו) **וַתִּהְיֶינָה שְׁתֵּי בָנוֹת לוֹט מֵאֲבִיֶּהֶן**, אם ניקח את המילה 'לטובה' - אותיות 'לוט בה', מה שהיה עובר עליו, היה אומר "מגיע לי! אחרי מה שקרה עם הבנות שלי, ה' ירחם, כל מה שאני עובר - כפרה".

שמח בכל 'החגיגה' הזאת

כשקרה מה שקרה בלילה הראשון, רש"י כותב (מביא אבא עט"ר בשם המדרש) **וְלֹא יָדַע בְּשִׁכְבָּהּ וּבְקוֹמָהּ** (בראשית, יט, לג) מעל המילה 'ובקומה' יש נקודות, רש"י שואל: למה יש נקודות על 'ובקומה'? 'בשכבה' - לא ידע, 'בקומה' - ידע, בלילה הראשון הוא לא ידע מה קרה ובבוקר הוא הבין מה קרה, אז זה שהוא שותה שוב פעם יין בלילה השני, זה סימן שהוא שמח בכל 'החגיגה' הזאת, אז הוא רצה לתקן את זה, אבל ברמה הכי גבוהה שיש, כי הוא היה תנא קדוש. מה הוא עשה, אמר: "הידיים האלה, הרגליים האלה והגוף הזה נהגו מהעבירה הזאת של הזימה, לא אכפת לי כל הסבל הזה, העיקר למחוק את הפגם הזה מהשורש, לגמרי!!" הועניינים האלה הסתכלו במה שלא צריך - מכה!", הוא לקח את התיקון הכי קשה שהיה.

גלגול של לוט

עכשיו, בא רבי עקיבא ואומר לו: "אוי ואבוי לי, רבינו, איך אני יכול לראות אותך ככה?!", והוא עונה לו: "איך אתה לא ככה?! אני גלגול של לוט, אבל אתה גלגול של זמרי בן סלוא, אז מה אתה.. אני, נכון שאני גלגול של לוט, אבל תיקנתי, אתה, מה איתך..?". אבל באמת, רבי עקיבא מסר נפשו על קידוש ה'.

בוחן נהיגה של 'טסט'

ולכן זה בא לומר לנו דבר מאוד חשוב שאומר **אבא עט"ר**: בכל דבר, כשאדם מתבונן, יכול להיות שנכון, יש דברים שהם טובים יותר ויש שהם פחות, אבל אם אדם מתבונן למצוא את הטוב, אומר הפסוק (איוב יא, יא) **וַיֵּרָא אֱוֹן וְלֹא יִתְבוּנָן**, תאר לך אדם ש-לבן שלו היה מבחן, הוא רוצה שבנו יצליח ורואה שקצת טעה פה ושם ומנסה להעביר את זה, או אחד שהוא בוחן נהיגה של 'טסט', בן אדם נבחן ואחרי שעה יש תשובה: "לא עברת את המבחן, תקבע תאריך לחודש הבא". אם במקרה הטסטר הזה היה בוחן עכשיו את הבן של החבר הכי טוב שלו, הוא היה מעביר אותו או לא? מסתמא היה אומר: "מה אני.. זה חבר שלי, אני אשמח אותו", אז למה אותו (את הנבחן הראשון) לא? יש כללים, אבל הכללים האלו הם כללים של כולם, אם האדם עושה משהו שהוא טוב, הטוב הזה הוא לכולם.

לא מתעמק בזה

וַיֵּרָא אֱוֹן וְלֹא יִתְבוּנָן - אומר הקב"ה: "אני רואה את הטעויות שאנשים עושים, אני לא מתבונן בזה, לא מתעמק בזה, לא שאני לא רואה, אני רואה הכל, **כִּי אֵין שְׂכָחָה לִפְנֵי כֹסֵא כְבוֹדָךָ**, וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגַד עֵינַיךָ, אבל אני לא רוצה כל הזמן לחייב את האנשים, אני אוהב לזכות את האנשים" - וַיֵּרָא אֱוֹן וְלֹא יִתְבוּנָן.

דנין אותך לזכות

כשה' מזכה את האדם שהוא כל הזמן מסתכל "מה אני יכול לפעול לדברים טובים?", "מה אני יכול לפעול כדי לעשות

'בין המצרים' הם ימים של צער על חורבן המקדש, 'ספירת העומר' הם ימים של שמחה והכנה לקבלת התורה, רק שבתוך השמחה הגדולה היה גם צער על פטירת תלמידי רבי עקיבא, אבל זה לא שהימים האלה הם ימי צער, הם ימי שמחה.

כתב שני דברים

השלחן ערוך כתב שני דברים שאנחנו לא נוהגים במהלך ה'עומר': א. לא להתחתן ב. לא להסתפר. זה מה שמרן [השלחן ערוך] כתב לנו להשתדל, שאר הדברים באמת זה יפה.

בגלל הרב עובדיה

היום, יש כמה רבנים שנמצאים ב'רבנות הראשית לישראל' שאמרו: בגלל המלחמה שהיתה ויש כמה חופות שנדחו, אפשר לדחות אותן לימי הספירה. **יותר טוב לא להתחתן בספירה, אלא אחרי**, אבל מי שסומך על זה, יש לו על מה לסמוך, ולא בגלל הרה"ר לישראל, **בגלל הרב עובדיה**. יש תשובה ב'יחוד דעת' שהרב **עובדיה** כותב: בימי הספירה אין להתחתן, ואומר שבמקום צורך גדול לחתן שלא קיים 'פריה ורביה', שיש בזה צורך גדול במיוחד, אפשר גם בימי הספירה. לכן, יש אומרים שעכשיו זה כמו צורך גדול.

"רואים את השועל שיש פה?"

יש כאלה שהתחננו לפני 'פסח'. נכון, היתה מלחמה, אז הם התחננו במצומצם. החתנים, שברוך ה' זו ההתחלה שלהם, הם אנשים צעירים, ברוך ה', הם צודקים - הם רוצים לשמוח. חז"ל הקדושים אומרים שאדם בכל גיל רואה את החיים באופן שונה, אנשים בסביבות גיל ה-20, 40, 60 - כל אחד באופן כללי המבט שלו משתנה על העולם. סביבות גיל 20, אנשים, הכי מעניין אותם עניין החברה "מה יגידו?". למשל, אחד פייטן שר איזה שיר "איך שרתי?", "מה אמרו?", "ווא ווא היה משהו טוב!". "ראית מה לבשתי? איזה מכנסיים? איזו חולצה?", "תגיד, רואים את הנחש הזה שיש פה (בחולצה)? רואים את השועל שיש פה?", ולמה, כי זה הגיל.

מכנסיים צמודות-צמודות

לפעמים בגיל הזה יש בגדים שלא נוח ללבוש, אבל זו האופנה עכשיו. למשל, יש איזו אופנה כזאת (אפילו אצל גברים) ללבוש מכנסיים צמודות-צמודות. זה סבל גדול, אבל אנשים מסכימים לסבול, העיקר שהוא 'אופנתי', והוא סובל מהאופנתיות הזאת.

"אני לובש מה שנוח לי"

אבל, אנשים בגיל 40 רואים את זה שונה, הם אומרים לך: "אני לובש מה שנוח לי", "תראה אצלך, כל הבגדים רחבים כאלה..", "זה מה שנוח לי, מי שזה בא לו טוב בעיניים - מצוין, מי שלא - גם מצוין, זאת בעיה של כל אחד, אני צריך ללבוש בגדים שנוחים לי", פחות מעניין אותו "מה יגידו?" - קצת מעניין אותו, אבל פחות.

"אני איכפת לי מעצמי"

אדם בגיל 60 שכבר מתחיל להתבגר יותר, אומר לך: "אגיד לך את האמת, נראה לי שאף פעם לא היה איכפת לשום בן אדם ממני "מה אני אעשה זה או זה", רק אני איכפת לי מעצמי".

לכן, ככל שאדם מתבגר, הוא משתדל יותר [לחשוב] מה נוח לו ומה נכון בשבילו, כי הוא רואה את הדברים יותר נכון, ואז פחות איכפת לו "מה הוא יגיד", כי הוא כבר שבע מזה.

ב-4 קומות בלי מעלית

חז"ל הקדושים המשילו את 'ימי הספירה' הקדושים האלו,

5 דווקא אמר לי אבא של איזה מישהו: "אני מה זה שמח שהחנותה יצאה מצומצמת. הילד הזה שיהיה בריא, שיגע אותי! כמה הוא רוצה את זה, ורוצה את זה, ורוצה את זה, רק על האלכוהול הוא רצה עשרות אלפי שקלים. באה לי המלחמה הזאת מה זה בזמן, תאמין לי!". שמח, הגיע ל-30 מנות ויצא ב-2,000 ₪.

הם אמרו על זה משל נפלא מאוד: מלך אחד שם לב שאחד האנשים אצלו בארמון עובד פשוט, אבל מכבד אותו כבוד אמיתי, לא בשביל שמישהו יראה ולא בשביל אינטרס. הוא יצא לו כל פעם לראות אותו בשעות לא שעות עובד, טורח, לפעמים אין אנשים. המלך אמר: "אני רוצה לשמח את העובד הזה. אמנם הוא נחשב 'איש פשוט' בדרגה שלו, אבל הוא איש מיוחד", קרא לו המלך. כולו התמלא תדהמה "על מה קורא לי המלך?", שאל אותו המלך: "תגיד לי, איפה אתה גר?", "שם, אתה יודע, בשכונות הישנות שם, ב-4 קומות בלי מעלית - אני גר בקומה 3, 1,141/5" (מספר הבית והדירה), "אחהה.. אני יכול לבוא לבקר אותך בבית?", "אדוני המלך יבוא אצלי בבית?? ואוו, איזה כבוד! אבל אין לי מעלית, אתה תעלה 3 קומות?", "כן, מה, למה לא, אני צעיר ברוך ה', אני יכול לעלות את זה, בעזרת ה'". "איזה כבוד גדול! אין לי אפילו מילים איך להביע את השמחה וההתרגשות שיש לי, שהמלך בעצמו יבוא אצלי, לבית שלי?!". "כן, נשב על איזה כוס תה, תספר לי קצת על העבודה, האם אתה רוצה תנאים מסוימים, אתה רוצה פנסיה?".

זו הזדמנות פז!!

האמת היא שהאיש הזה בכלל לא הבין מאיפה נפל עליו כל הסיפור הזה, אבל מאוד התרגש. "מתי אדוני המלך בא?", "עכשיו כ"ב בניסן, ב-כ"ב באייר - בעוד חודש". הלך הביתה ואמר לאשתו: "תשמעי, אני לא יודע במה זכינו, אבל המלך אמר לי שהוא מגיע בעצמו לבקר אותנו בבית, וזו הזדמנות פז!!", ומאוד שמח.

"המלך אוהב 'חרשוף'"

מסכן, הוא הלך כל יום ודאג, מישהו אמר לו שהמלך שותה מיץ 'תות בננה'. אחר אמר לו: "תשמע, תשיג איזה מיץ 'משמשים' בלי סוכר", נסע עד חולון ומצא שם באיזו חנות. מישהו אמר לו: "תשמע, [הוא] אמר [שהוא] אוהב שקדים שיש רק בסופר ההוא ברעננה" - נסע עד לרעננה. מישהו אמר לו: "תשמע, המלך אוהב 'חרשוף'" (כמו מקלות ארטישוק), "מאיפה אני אשיג 'חרשוף'?", אחד אמר לו: "תשמע, יש **בדימונה** חנות 'חרשוף'" - נסע עד לשם להביא 'חרשוף'.

30 יום של עבודה

המלך הגיע, בית פשוט בקומה 3 בלי מעלית, השלחן יפה ומלא בכל טוב, אבל כל אחד שמתבונן, רואה שזאת לא שעה של עבודה אלא 30 יום של עבודה: המדרגות שטופות, הקירות צבועים, הכל נקי ומבריק, כי זה דבר גדול ולא מובן מאליו. המלך נורא שמח, היתה לו טביעת עין, ואמר לו: "תשמע, אני אגיד לך את האמת, אני שמחתי מאוד, אבל אני רוצה להגיד לך משהו: השקדים האלו הם מאוד טובים, אבל יש לי כאלו. האפרסקים האלו טובים, אבל יש לי כאלו. המנגו הזה מיוחד - יש לי כזה. הבורסק הזה מיוחד - יש לי כזה. אגיד לך משהו אחד: כל מה שיש פה - יש לי ב"ה, אבל, אני כ"כ שמח כי אני יודע כמה טרחת, אני מכיר את הדברים, אני יודע שלא הכל קל להשיג, ואני יודע שאתה טרחת ולא בעבודה של שעה-שעתיים - הרבה ימים עבדת על זה".

הוציא משם איזה דף

הוא התרגש כ"כ, הכניס את היד לכיס והוציא משם איזה דף ואמר לו: "אדוני המלך, תסתכל מה יש פה: 30 שורות - כל יום מהיום שהודעת לי שאתה בא אצלי, סימנתי: 'היום קניתי פיסטוקים הכי משובחים שיש', פה כתבתי: 'היום קניתי אפרסק הכי משובח שיש', פה כתוב: 'קניתי מנגו הכי טוב שיש', וככה כל דבר.

"נגע לי ללב מאוד!"

למחרת המלך קרא לו ואמר: "תשמע, ישנתי על זה בלילה,

6 העיר בה גדל צדיק יסוד עולם, **רבי ישי דוגמה** (ראש הכולל של רבינו יורם בעיי אשדוד) גם כדי להקביל פניו של רבי ישי, לראות את העיר בה הוא גדל, וגם להביא משם איזה שקדים מיוחדים שהמלך אוהב.

‘יום העצמאות’ - יום שכולו תורה

‘יום שכולו תורה’ הכי גדול

בעוד כמה ימים, לחיים טובים, יבוא משיח צדקנו בעזרת ה', יום העצמאות, רבותי, איזו שמחה גדולה יש פה, 'יום שכולו תורה' הכי גדול בארץ ישראל, בכל ארץ ישראל יש 'יום שכולו תורה' ביום העצמאות, אבל פה, אמרו לי שהרבה מקומות בארץ הקודש נפתחו בזכות המקום הזה, הרבה עושים 'יום שכולו תורה'.

צריכים לדעת שה' שמח בעם ישראל, רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה (דברים, ד, 1).⁸

יום גדול וקדוש

ב"ה, עת רצון, זה יום גדול וקדוש, יום העצמאות זה יום שיש בו הכי הרבה תורה בעם ישראל, מסיבה פשוטה: כל הכוללים של האברכים ביום העצמאות לומדים רגיל. כל התלמודי תורה של המדינה לומדים רגיל, לבתי ספר יש חופש, אבל לתלמודי תורה אין חופש. הישיבות הקדושות לומדים כרגיל, ובלי עין הרע, רבבות-רבבות עמך בית ישראל הקדושים והטהורים באים לשמוע שיעורי תורה ביום העצמאות, זה ממש יום שהוא הכי מלא בתורה בעם ישראל, ולכן זה יום קדוש, זו עצמאות אמיתית שאתה רואה כמה תורה יש בעם ישראל וכמה שמחה. אח"כ אנשים קצת נחים בצהריים ויש כאלו שנשארים כל היום.

כמו העשן של בית המקדש

יש שעושים קצת 'מצות היום' 'בפחמין כלשהו' (ע"פ המשנה - שבת, א, יא), **אני אומר לכם ראיתי הרבה עשן עולה לשמים מהבשר הזה, והרגשתי באמת שזה כמו העשן של בית המקדש של הקורבנות שעולה כהודאה לה' יתברך שהנחיל לנו את ארץ הקודש באהבה ובשמחה גדולה.**⁹

7 זכו אנשי בן זכאי הקדושים והטהורים, אנשי יבנה האהובים. רבי אפי המתוק, המלאך הטהור, רבי אבי ורבי צורי ה' ישמרם ויחיהם, שבאמת ככה מזכים אותנו כל הזמן בתורתם הקדושה. זכה רבי משה רוקח להיות הצינור המקשר בפעם הראשונה שבאתי לבן זכאי בשליחות של אבא, זכיתי ככה לבוא למקום הקדוש הזה, ובאמת אני כל פעם מלא בשמחה והודאה לה' יתברך, כשרואים את הפעילות של המקום הקדוש הזה, בלי עין הרע, כל יום שיעורי תורה, רבנים יקרים מכל מקום, בן פורת יוסף. מה ששמעתי מחתני היקר רבי רפאל, בחול המועד היו פה המון-המון שיעורי תורה - מלא, למרות המלחמה - כמו 'לא מלחמה', נסים של ה' שאי-אפשר לתאר.

8 אתם יודעים, יש הרבה מקומות שעושים 'יום שכולו תורה', וצריכים להפציר ברבנים יקרים שיבואו, אבל במקום הקדוש הזה, כל רב שמח לבוא לפה.

אתמול היתה ההילולא של מופת הדור רבי מאיר מאזוז זי"ע, בכל שנה ושנה הוא היה בא לפה ומשמח אותנו בדבריו העריבים.

אתם זוכרים את העונה שלו? לפני 3 שנים הוא הגיע, והרב שדיבר לפניי, הגיע קצת באיחור. אני חיכיתי עד שסיים את דברי קודשו ואז דיברתי, אבל נותר מעט מאוד זמן לדבר. אח"כ היה צריך לדבר הרב מאזוז - תראו את העונה שלו! דיברתי איזה 10-12 דקות בערך והוא הגיע, אבל כנראה ראה ברוח קדשו שדיברתי רק 10 דקות, ומיד באתי לסיים בשביל לשמוע את דברות קודשו, תיכף בא אצלי הנהג בריצה ואמר לי: "הרב ביקש שתמשיך את השיעור עוד רבע שעה", אמרתי לו: "מה פתאום, מה פתאום! אנחנו רוצים לשמוע את הרב מאזוז", אמר לי: "הרב ביקש ואמר שהוא לא יוצא מהאוטו אלא רק בעוד רבע שעה". תראו איזו עונה גדולה שא"א לתאר.

היה פה את רב המושב, רבי ניסים אריב ע"ה, כמה הרב מאזוז אהב אותו.

9 יש כמה חכמים, אנשים צדיקים, אבל לא יודעים את זה, לא שמו לב לזה, בשוגג. אבל זה מה שאמרו חז"ל 'הקדושים על תלמידי רבי עקיבא: למה לא נהגו כבוד זה בזה? כי הם ראו רק את הפגם ולא ראו את הברכה. ויש אנשים מסכנים שיש בהם עוד ניצוץ של 'דור המדבר', שיכולים לראות רק את הפגם "למה ככה? ולמה ככה?", יש עוד קצת דברים מה לסדר, קצת. אבל תראה את כל הדברים היפים - ארץ ישראל, ארץ הקודש, מקום של תורה ושל קדושה. ה' נתן לנו את היכולת להשבית אויב ומתנקם, מה נראה לכם זה פשוט

הפתק הפשוט הזה נגע לי ללב מאוד! אתה מהיום תהיה ה'משנה למלך", וואי וואי, אתה יודע כמה אנשים עובדים רק כדי להיות 'חבר מועצה', אתה יודע מה זה 'משנה למלך'? ווא ווא ווא, "אדוני המלך, אני בכלל לא ראוי...", אמר לו: "תשאיר את זה לי - ראוי לא ראוי, מה איכפת לך, אני לא צריך 'ראוי', אני צריך אנשי 'אמון', מי שככה דואג לי, הוא איש אמון מהדרגה הראשונה, זה מה שאני צריך, אנשים שיהיו נאמנים לי, שאני יודע שהם ישרים איתי".

יש לי 60 תעודות ואין לי עבודה

השכן שלו היה מובטל, מחוסר עבודה הרבה זמן. אמר לאשתו: "מה זה, איך השכן שלנו נהיה 'משנה למלך'?", אמרה לו: "לא יודעת, לך ותשאל אותו". אמר לו: "תשמע, אני מתפלא, אתה לא איש אקדמאי או משהו, אני, יש לי תואר ראשון, תואר שני, למדתי 'מנהל לכלכלת עסקים', למדתי 'רכיבה על סוסים', למדתי 'טיפול רגשי' - יש לי 60 תעודות ואין לי עבודה בכלל. ואתה שלא למדת כלום, המלך שם אותך 'משנה למלך', מה הסוד של זה?", "מה הסוד? קיבלנו את המלך לשם שמים, בתום לב, קנינו, המלך יודע שאנחנו אוהבים אותו, אז ה' נתן בלבו לשים אותי 'משנה למלך'".

"הדף הזה שימח את המלך"

הוא כ"כ התרגש כשהוציא את הדף מהכיס ואמר לו: "אתה רואה את הדף הזה?", "מה יש בו, אין בו כלום!?", "הדף הזה שימח את המלך, כי הוא ראה באמת כמה אני אוהב אותו, הוא ראה שסימנתי בכל יום ויום כמה השקעתי", והמלך היה מאוד מופתע ושמח מכל זה.

"עוד חודש אני בא אצלכם"

אמר השכן הזה: "טוב, אני הבנתי כבר". הלך לאשתו ואמר לה: "בואי גם אנחנו נזמין את המלך אצלנו לבית, נעשה לו שולחן ואולי גם אני אהיה איזה 'משנה למלך' ככה". הלך אצל המלך ואמר לו: "אדוני המלך, מתי תהיה הזכות שלנו שכבודו יבוא לבית שלנו? כבודו יודע, זה ה'משנה למלך', אני השכן שלו, אשתי חברה של אשתו והיא גם אומרת 'מפני מה המלך בא לפה ולא בא לפה?', אם המלך יסכים, יבוא אצלי לבית", אמר לו: "כן, בשמחה, אני אבוא ויהיה לכם שלום ושמחה. עוד חודש אני בא אצלכם". עבר חודש ובא המלך.

שם איזה 300 ש בערך

ההוא, כיון שזה לא מכל הלב, הוא לא התכוונן כמו הראשון, אלא השקיע רבע שעה, 20 דקות, הלך לסופר וקנה פיסטוקים, בוטנים, שקדים, בננות קצת, שזיפים וכמה בקבוקי שתייה, שם איזה 300 ש בערך על השלחן, אבל בקניה שהיא מעכשיו לעכשיו.

"חיכינו מתי כבודו יבוא"

אמר לו המלך: "יופי, תודה רבה!". אמר לו: "אדוני המלך, תסתכל איזה דף יש לי פה - 30 שורות, כל יום מסומן, חיכינו מתי כבודו יבוא". למלך יש טביעת עין והוא רואה שבשביל ההכנות האלה מספיק 'לטרוח' רבע שעה, יכול להיות שהוא כן סימן, אבל בגדול מספיק רבע שעה.

"הוא באמת חיכה לי"

אמר לו המלך: "אני אגיד לך משהו אחד: ההוא שסימן כל יום, הוא סימן דרך אגב, הוא באמת חיכה לי כל יום, אז מההתרגשות שלו הוא סימן, ויש לזה ערך עמוק. אבל אתה, לא חיכית לי באמת, סימנת את זה כדי להראות לי, ויש שווי לדבר שסימנו אותו".

המסר של הימים הקדושים האלו

זה המסר של הימים הקדושים האלו - 'ימי הספירה', שהם למעשה ההכנה ל'קבלת התורה הקדושה', כל אחד אומר בלב שלו: "ב"ה, אלו ימים קדושים, ומה שאני יכול להשתדל לשמח את השכינה הקדושה, ככה אני אעשה ביתר שאת ויתר עוז, באהבת ה', אהבת התורה, אהבת

סנדוויצ'ים וגלילות

ובגלל זה כל הזמן יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם (תהלים קז, ח). שיהיה בריא רבי אפי ביום העצמאות דואג פה לאנשים לסנדוויצ'ים וגלילות. הייתי פעם ביום העצמאות באיזו עיירה (לא אניג את שמם, שלא יהיה 'לשון הרע') שכתבו: "בשעה זה וזה יהיה הרב הזה והרב הזה", וכתבו (לדוגמא) "הולכים הביתה לארוחת צהריים וחוזרים ב-15:00", לא יודע, ספק אם מישוהו יבוא ב-15:00, באים קצת, אבל אתה רואה, בלי עין הרע, רבי אפי דואג לכולם ללחמניות טובות במילוי טוב, לא 'לחם וכלום', אלא 'לחם ושניצל' משובח ככה, שתיה קרה בשפע, גלילות בשפע, אנשים ב"ה שמחים, שומעים דברי אלוקים חיים בשמחה. יש אנשים שמגיעים מהצפון הרחוק בשביל 'יום שכולו תורה', וזו המעלה הכי גדולה שכל אחד יודה לה' על כל הנסים והנפלאות¹⁰.

להשבית את 'עזה' הרשעים? אם מישוהו היה שומע לפני 3 שנים שעזה תיחרב עכשיו, היה אומר "מה פתאום! אין מציאות כזאת!", והנה, ראיתם? עזה נחרבה!

איראן - רבותי, תדעו לכם, אנשים לא יודעים את גודל הניסים והנפלאות שה' עושה לנו שם. אבל הנס שקרה לנו עם הביפרים של ה'חיזבאללה', זה קטן מאוד ביחס לנסים שקורים לנו ב'איראן'!! גם מה שכאילו נראה שקצת שקט, יש דברים שאנשים לא יודעים, והכל זה נסים של ה' יתברך מעל המשוער ומעל המצופה. רק המתקפה שהיתה בשבת ב'לבנון' שזכו ב"ה להשמיד איזה 150 מחבלים ולפצוע 800 מחבלים פציעות אנושות, רבותי, אלו נסים גדולים מאוד-מאוד של ה' יתברך.

10 פעם סיפר לי חתנו של הרב עובדיה, רבי יעקב צ'יקוטאי, הרב של מכבים-רעות (ליד מודיעין). הרב עובדיה בכל שנה ביום העצמאות היה בא לבית שלו בצנעה, הרב צ'יקוטאי היה עושה 'מנגל' - על האש', והרב היה טועם ומודה לה' ששם אותנו פה בארץ הקודש. ובעת זקנתו של מרן כשהיה קשה לו לבוא, הם היו מכינים בבית שלהם ועולים לירושלים לביתו של מרן ואוכלים מזה שם. תראו כמה היתה חשובה לרב ההודאה לה', גדולי ישראל האמיתיים ככה.

לפני 30 שנים הייתי לומד אצל הרב יששכר מאיר ע"ה שהיה אשכנזי, תלמיד של הרב שך - הוא היה ענק שבענקים, בקדושתו, בטוהרתו, תורתו וחסידותו, אהב אותי אהבה גדולה. ביום העצמאות, בכל עיר עושים כמה מופעים, אז רצו שהרב יכתוב מכתב שבחורי שיביא לא ילכו משם, מפאת הצניעות וכו' ביקשו ממני כי הייתי לומד איתו. אחרי הלימוד ביקשתי ממנו, אמרתי לו שביקשו תלמידיו הגדולים ממני מאחינו האשכנזים, שיכתוב מכתב שתלמידי הישיבה לא ילכו למופעים. אמר לי: "תביא לי דף של הישיבה", כתב עמוד שלם של שבח לה' על שאנחנו זוכים להיות פה בארץ הקודש, כמה זאת מתנה, ובשורה האחרונה כתב: "ולא ללכת למופעים שיש במרכז" וחתם "יששכר מאיר".

אתם יודעים מי היו אלו שביקשו, זקני הישיבה - ממש התכרכמו פניהם, אחינו האשכנזים בהירים בצבע שלהם, ופתאום פניהם האדימו מקצת זעם: "מה זה המכתב הזה??", אמרתי להם: "לא הקראתי לרב, הרב כתב מה שה' שם בלבו...", "מה זה? מי שיקרא את המכתב יחשוב שצריך ללכת למופע!", "לא, כתוב, תסתכל למטה מה כתוב: 'לא ללכת לשם'", "כן, אבל עד שמגיעים לשם, מה זה כל השבחים, 'הציוינים' האלה". כנראה שחכמי ישראל הקדמונים ידעו להוקיר טובה ולהבין את המשמעות של המתנה להיות בארץ ישראל!

אמר לי פעם בעל ההילולא הרב מאזוז באחת הפעמים שזכיתי לבוא אצלו בבית ולהיכנס אל הקודש פנימה, היתה לו שמחה גדולה. איך שנכנסתי הוא עוד לא אמר לי שלום, אמר לי: "הרב חיד"א ברוך הבא! תגיד לי, מי שנתן 100 ש' לצדקה, מגיע לו 'מי שברך'?", אמרתי לו: "כן, בוודאי!", וראיתי שיש לו הרבה מצב רוח, אמרתי לו: "גם מי שלא נתן - מגיע לו", אמר לי בקורת רוח: "נכון!". פתאום פניו הקדושות היו אש של קדושה, ואמר לי: "מי שנתן את החיים שלו בשביל עם ישראל, לא מגיע לו 'מי שברך'!?", אמרתי לו: "כן! בוודאי!", אמר לי: "על 100 ש' שאנשים נותנים עושים להם 'מי שברך', אבל יש אנשים חייילים קדושים שנתנו את החיים שלהם למען עם ישראל, איזה ברכות ה' מברך אותם!". ככה אמר לי. וזה מסביר כמה שזה דבר גדול כשאדם מוקיר טובה, אדם יודע שיש אנשים שעמלים בתורה בכל הכח, ויש אנשים שב"ה משתדלים בחלק הפיזי - באלו ואלו מתוך הכל, מתגדל כבודו של ה' יתברך.

קרוב ל-4,000 איש

לכן, ה' שמח שעם ישראל כולם, עוסקים בתורה, בחסד, באחדות הלבבות, וזה גורם לשמחה גדולה מאוד-מאוד לפני ה' יתברך, ותדעו לכם שגם אם יש קושיות לאנשים, מקושיות לא מתים, אדם צריך תמיד להסתכל "מה הרצון של ה'". אני אומר לכם, אין יום שיש בו יותר תורה בעם ישראל, יותר מיום העצמאות, בכל עיר ועיר, פה (בן זכאי) יש בלי עין הרע ביום העצמאות, אולי קרוב ל-4,000 איש מהבוקר עד הערב, עם נשים, והשידור החי מגיע לעוד אלפים¹¹.

לחמניה עם שניצל+פחית

לא חשבתי להזכיר את זה, אבל רבי אפי בענווה שלו לא משתף אותי ב'הוצאות' - אלה לא 'הוצאות', אלה 'הכנסות' של מצוות, אבל וודאי שכל אדם שיש לו אפשרות לזכות להיות שותף במצוה הגדולה הזאת, בהכנסת אורחים, אדם שנותן 100 ש', 5-10 אנשים זכו בלחמניה עם שניצל+פחית בזכותו, ואחד שזכה ב-500 ש', אתם יודעים כמה גלילות יש בזכותו? זאת זכות גדולה, אשריכם ישראל ואשרי חלקכם, שעם ישראל שותפים במצוה הגדולה והקדושה הזאת¹².

הקב"ה יאריך ימיכם בטוב ושנותיכם בנעימים, קרנכם תרום בכבוד אלף אלפי פעמים ורוב רבי רבבות. נזכה למשיח צדקנו בקרוב, בחן, בחסד וברחמים. חיים ארוכים, בריאות ושמחה לכל עם ישראל. אמן, כן יהי רצון.

רבנו ביקש לאחר השיעור להוסיף: דעת מרן רבנו עובדיה יוסף זיע"א שלא לומר תחנון ב'יום העצמאות' וב'יום ירושלים'.

[נאמר על] משה רבנו ע"ה (במדבר לא, ד) אֶלֶף לַמָּטָה אֶלֶף לַמָּטָה לְכָל מִטּוֹת יִשְׂרָאֵל תִּשְׁלַחוּ לְצָבָא - אמר: 1,000 ילכו לישיבה, 1,000 לצבא ו-1,000 לתפילה, שכל אחד יגן על השני בתפילותיו ובלמדו. כשהייתי לומד עם הרב יששכר לפני 30 שנה, אם אתם זוכרים, היו (ל"ע) את הימים ההם שה' ישמור, 3 ימים לפני פורים, יום אחרי יום היו פיגועים קשים, כל יום 20 הרוגים, וכמה הרב יששכר הצטער מזה.

יום אחד הייתי לומד איתו, ול"ע, אמרו שנהרג איזה חייל. הרב לא הכיר את החייל הזה, אבל, מסכן, היה בוכה כמעט, ולא ידעתי כאילו.. אז אמר לנו הרב יששכר בעער (למדנו איתו כמה בחורים ואני): מי יודע אם החייל הזה לא נהרג בגלל איזה מישהו מאיתנו. האמת, לא הבנו, ח"ו, אנחנו גם לא מכירים את החייל הזה. אמר לנו: "תשמעו, החיילים מגנים על עם ישראל ולומדי התורה מגנים על החיילים, אם חייל נפגע, זה אומר שמי שאמור להגן עליו בלימודו - לא הגן עליו", ככה הסתכל על זה ברוח קודשו, וכאב לו על זה.

11 בכל בית הכנסת, יש ביבנה בית הכנסת עם 100-150 איש, בגן יבנה ליד אשרוד יש 150 איש, יש שם אחד צדיק, בעל הבית של [הע"ל] לון] 'משכן שילה' - רבי אביב סעירי, ייזכר לטוב, שגם עושה שם 'יום שכולו תורה' והרבה זיכוי הרבים בגן יבנה, למדו מפה, ארוחת בוקר צהריים - הכל בטוב טעם.

יש בקרית מלאכי אחד צדיק בשם רבי מאיר יחזקאל, גם בכולל של אבא עט"ר שם, יש שם 'יום שכולו תורה', מבאיים רבנים גדולים, ב'הלכה' וב'אגדה'.

יש בנתיבות באחד מבתי המדרש של אבא עט"ר, ג"כ עושים ככה 'יום שכולו תורה'. וככה עושים בכל עיר ועיר, ובאמת, כולם שותפים ונרתמים למצוה הגדולה והקדושה הזאת.

12 האמת, אין אומרים בפניו, אבל רבי אפי בנוסף לכל זיכוי הרבים שלו פה (בבית המדרש), גם לקח על עצמו את העול הקדוש הזה של זיכוי הרבים במועדה, בשביל לזכות את הרבים ביתר שאת, אשריו ואשרי חלקו, הקב"ה ישמח אותו.

ואהובי לבי: רבי אריה ורבי צורי למשפחת עובדיה, וכל אחד ואחד מהציבור הקדוש ש-פה, ראוי וצריך, וחובה קדושה להזכיר כל אחד פה בשמו ובמעלותיו, אבל יתחבר לנו השיעור עם יום העצמאות.. אז שלא יהיה טורח ציבור, יעלה לרצון כאילו שהזכרנו את כולם.